

Sygn. akt VI Ka 115/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant: Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.A. I.

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2020 r.

sprawy M. H. ur. (...) w K.

s. W., A. z domu O.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 2 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 270/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. H.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych, i wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 115/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z 2 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 270/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. H.	oskarżony nie był karany; dotyczy czynu z art. 178a § 1 k.k.	karta karna	k. 139
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
1.	karta karna	dokument urzędowy; niekwestionowany przez strony	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----		-----
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
	<p>1. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżony prowadził pojazd po drodze publicznej – ul. (...) w L. – w sytuacji gdy z materiału dowodowego sprawy wynika jednoznacznie, że ruch pojazdu odbywał się poza drogą publiczną i miał miejsce na działce nr (...) w L., w części nie zaliczonej do dróg publicznych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>2. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości mając 1,8 promila</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>alkoholu w organizmie, w sytuacji gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, że oskarżony niewątpliwie znajdował się w stanie nietrzeźwości, jednak nie da się ustalić jaki był poziom stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w momencie prowadzenia pojazdu.</p>		
<p>3. na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k. naruszenie prawa materialnego, a to art. 115 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że nagminność przestępstw z art. 178a k.k. stanowi okoliczność mającą wpływ na stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, w sytuacji gdy okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla ustalenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i nie może być brana pod uwagę.</p>		
<p>4. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. polegające na uznaniu za dowód w sprawie protokołu badania trzeźwości oskarżonego w 2-4 w części dotyczącej oświadczenia o ilości i czasie spożywanego alkoholu, w sytuacji gdy dowód ten był niedopuszczalny, w tym zakresie gdyż jego przeprowadzenie naruszało zakaz z art. 175 § 5 pkt 2 k.p.k., gdyż oskarżony, którego nie pouczono o prawie do odmowy odpowiedzi na pytania w związku przystąpieniem do czynności z</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>jego udziałem, z podejrzeniem, że prowadził on pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, składając to oświadczenie znajdował się w stanie nietrzeźwości czyli pod wpływem substancji chemicznej mającej wpływ na procesy psychiczne.</p>		
<p>5. naruszenie prawa materialnego a to art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 66 § 1 k.k. przez przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu i wina oskarżonego jest znaczny w sytuacji gdy oskarżony prowadził pojazd poza drogą publiczną, w błędnym przekonaniu, że nie jest to zabronione, a jego zachowanie nie zagrażało w żadnym stopniu bezpieczeństwu w ruchu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>6. naruszenie prawa materialnego a to art. 28 § 1 k.k. poprzez jego nie zastosowanie polegające na nie uwzględnieniu, że oskarżony pozostawał w błędnym i usprawiedliwionym przekonaniu, że poruszając się pojazdem w stanie nietrzeźwości poza drogą publiczną nie popełnia przestępstwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>7. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary polegającej na zastosowaniu sankcji rażąco nieadekwatnej do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, który przejechał w odludnym miejscu, poza drogą publiczną raptem kilkadziesiąt metrów jadąc w przód, a następnie cofając, co w sposób istotny odbiega od standardowych zachowań</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>penalizowanych z art. 178 a k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1 – Ad. 2 i Ad. 4</p> <p>Zarzuty zgłoszone przez skarżącego w pkt 1-2 i 4 apelacji korespondują ze sobą; dotyczą one oceny materiału dowodowego i dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych i dlatego zostaną omówione łącznie.</p> <p>Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego.</p> <p>Oskarżony M. H. składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do kierowania w dniu 19 kwietnia 2019 r. samochodem na</p>	

ul. (...) w L.
oraz do tego, że
inkryminowanego
dnia spożywał
alkohol.

Wyjaśnił, że
wsiadł do
samochodu i
zaczął tym
samochodem
jeździć po łące.

Później
przejechał przez
drogę
prowadzącą koło
domu rodziców.

Nie chciał jechać
tą drogą, dlatego
cofnął się i
uderzył w bramę
wjazdową

prowadzącą do
jego posesji (k.
10-12). Będąc
słuchany na
rozprawie
podtrzymał
swoje
wyjaśnienia.

Wskazał jedynie,
że był
przekonany co
do tego, że
droga, po której
prowadził
samochód nie
jest drogą
publiczną a
prywatną drogą
dojazdową do
posesji (k. 91-91
– odwrót).

Wyjaśnienia
oskarżonego co
do tego, że
prowadził
pojazd na
przedmiotowej
drodze
potwierdzili

świadkowie D. S. i K. L.. Z zeznań świadka D. S. wynika, że widział samochód który poruszał się na ul. (...). Pojazd przejechał odległość około 100-200 metrów do przodu, zatrzymał się na pełnym hamulcu i ruszył na pełnym gazie do tyłu, potem uderzył w bramę (k. 24). Z kolei świadek K. L. zeznał, że widział jak po drodze szutrowej porusza się pojazd koloru srebrnego, a jego kierowcą był osobiście mu znany oskarżony (k. 42). Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w protokole eksperymentu procesowego i dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia (k. 27-38). Jak wynika nadto z pisma nadesłanego z Urzędu Miasta L. - ul. (...) dz. Nr (...) obręb (...) L. (a więc droga po której oskarżony

proceeding
vehicle) -
is classified as
roads
public
municipal (k.
45). In light
of these facts
and circumstances
it
concludes
that it is
arbitrary
to claim,
that the
vehicle
accused
was not on
a public road.
It should be
noted that
the claimant,
in the
grounded
opinion,
according to
the
criterion of
road traffic
should be
bound not only
by the
formal
status
of the
road, but also
by the
location,
but by
the actual
accessibility and
the
use of
this location
for
vehicle
traffic
and
other
participants
(Opinion of the
Supreme Court
of 29 January
2016 r. sygn. IV
KK 324/15 LEX
nr 1977832). W

innych
judykatach
wskazuje się, że
ruchem
lądowym jest nie
tylko ruch na
drogach
publicznych, w
strefach
zamieszkania,
ale również ruch
w miejscach
dostępnych dla
powszechnego
użytku (por.
uchwała SN z 14
września 1972 r.,
VI KZP 33/72,
OSNKW 1972, z.
12, poz. 187;
wyrok SN z
5 grudnia 1995
r., WR 186/95,
OSNKW 1996,
z. 3-4, poz.
19; wyrok Sądu
Najwyższego z
11 października
2000 r., IV
KKN 250/2000,
OS Prok. i Pr.
2001, nr 4, poz.
19). W sprawie
niniejszej Sąd
Okręgowy nie
miał żadnych
wątpliwości, że
wymaganie
istnienia ruchu
lądowego w
odniesieniu do
drogi tj. ul. (...) w L. zostało
spełnione. Na
odcinku drogi,
na którym
doszło do
inkryminowanego
zdarzenia
odbywał się ruch

ogólnodostępny,
a związany z
istnieniem i
funkcjonowaniem
zamieszkałych
nieruchomości.
Zatem,
bezzasadna jest
argumentacja
skarżącego co do
tego, że pojazd
oskarżonego nie
uczestniczył w
ruchu lądowym.

Odnośnie stanu
nietrzeźwości
oskarżonego
stwierdzić
należy, że
ustalenia Sądu
Rejonowego były
prawidłowe.
Przemawiały za
tym dowody
z protokołów
badania stanu
nietrzeźwości (k.
2) oraz treść
opinii biegłego
(k. 95-99).
Urządzenie, na
którym
dokonano
pomiaru
trzeźwości
oskarżonego
posiadało
aktualne
świadcstwo
wzorcowania (k.
3 i 4), badanie
przeprowadzono
dwukrotnie na
miejscu
zdarzenia o
godzinie: 19:21,
19:36 i raz
na Komisariacie
Policji w L. o

godzinie: 20:07
a wyniki badania
wynosiły
odpowiednio:
0,88 mg/l i
0,86 mg/l w
wydychanym
powietrzu i 1,79
‰ we krwi.
Jak wynika z
opinii biegłego
oskarżony w
chwili badań
wydychanego
powietrza
znajdował się w
fazie eliminacji
alkoholu. Nie
jest przy tym
możliwym, by
bezpośrednio po
zdarzeniu, czyli
kilkanaście
minut przed
pierwszym
badaniem
oskarżony
spożył alkohol.
Gdyby taka
sytuacja miała
miejsce to
następowałby
wzrost stężenia
alkoholu, co
byłoby widoczne
w wynikach
kolejnych
badań. W
konsekwencji
stwierdził biegły,
że oskarżony w
chwili
prowadzenia
pojazdu
mechanicznego
w dniu 19
kwietnia 2019
r. z pewnością
znajdował się w
stanie

nietrzeźwości na
poziomie nie
niższym niż
około 1,80 ‰.
Brak było
powodów do
kwestionowania
zarówno
wyników
badania
trzeźwości jak i
opinii biegłego.
Co istotne, sam
oskarżony
składając
wyjaśnienia w
postępowaniu
przygotowawczym,
jak i na
rozprawie przed
Sądem, nie
zaprzeczał temu,
że w chwili
inkryminowanego
zdarzenia
znajdował się w
stanie
nietrzeźwości.

Ustalenia Sądu
Rejonowego w
zakresie
zarzucanego mu
czynu były
prawidłowe.
Znajdowały one
oparcie w
przeprowadzonych
dowodach
ocenianych
zgodnie z
dyspozycją art. 7
k.p.k. Oskarżony
swoim
zachowaniem w
dniu 19 kwietnia
2019 roku
wypełnił
znamiona
przestępstwa z

art. 178a §
1 kk bowiem
kierował
samochodem,
jadąc ulicą (...)
w L., znajdując
się w stanie
nietrzeźwości
wynoszącym, aż
0,88 i 0,86
mg/l alkoholu
w wydychanym
powietrzu.
Oskarżony
działał w pełni
świadomie, o
czym przekonuje
treść jego
wyjaśnień. Wina
oskarżonego nie
budziła w tych
okolicznościach
najmniejszych
wątpliwości.

Ad. 6

Chybiony był
zarzut apelacji,
w którym jej
autor podnosi,
że w działaniu
oskarżonego
wystąpił
określony art. 28
k.k. kontratyp
wywołany
błędnym
przekonaniem,
że prowadził
pojazd poza
drogą publiczną.
Należy bowiem
stanowczo
stwierdzić, że na
drodze tj. ulicy
(...) odbywał się
ruch pojazdów,
czego oskarżony

w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował. Wszak nawet stan upojenia alkoholowego nie mógł wyrobić w nim przekonania, że manewruje swoim samochodem w jakiejś zamkniętej, wyłączzonej z ruchu lądowego strefie. Ewidentnym zatem jest, iż rozważania apelującego w tej kwestii mają charakter czysto polemiczny i jako takie pozostają bez żadnych związków z przedmiotową sprawą.

Ad. 3 i 5

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił okoliczności determinujące ocenę w zakresie stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, a

w konsekwencji
wykluczył
możliwość
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego. Sąd
Rejonowy
ustalając stopień
społecznej
szkodliwości
uwzględnił
przesłanki
wskazane w art.
115 § 2 k.k.
W tym zakresie
dostrzec należy,
iż oskarżony
przejechał
jedynie
niewielką
odległość, zanim
został
zatrzymany, a
zatem
potencjalnie nie
naraził wielu
uczestników
ruchu
drogowego na
niebezpieczeństwo.
Nie sposób
jednak nie
zauważyć, że
oskarżony jechał
na drodze, gdzie
znajdowały się
zamieszkałe
nieruchomości.
Zachowanie
oskarżonego tj.
jazda pod
wpływem
alkoholu,
uderzenie w
bramę swojej
posesji, zostało
od razu
dostrzeżone
przez sąsiadów,

którzy
powiadomili o
tym fakcie
policję.
Gołosłowne są
twierdzenia, że
trasa, którą
oskarżony
przebył nie
biegła po
terenie, w
którym ruch
lądowy się
odbywał. Także
stan
nietrzeźwości
oskarżonego –
ponad
trzykrotnie
przekraczający
dolną granicę
wyznaczoną
przez art. 115 § 16
pkt 2 k.k. – miał
bezpośredni
wpływ na jego
zdolność do
prowadzenia
pojazdu.
Zauważyć
należy, że
oskarżony jest
osobą dojrzałą
i dysponującą
doświadczeniem
życiowym, które
pozwalało na
wyrobienie sobie
właściwego
poglądu w
przedmiocie
dopuszczalności
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych
w stanie
nietrzeźwości.
Oczywiście
zgodzić się
należy, ze

skarżącym, że nagminność przestępstw z art. 178a k.k. sama w sobie nie stanowi okoliczności mającej wpływ na stopień społecznej szkodliwości czynu. Ma ona jednak wpływ na wymiar orzeczonej kary, co prawidłowo zostało uwzględnione w zaskarżonym wyroku. Z kolei dla stwierdzenia, że stopień winy oskarżonego był wyższy niż nieznacznym nie bez znaczenia pozostaje fakt, że przedstawiane w jego wyjaśnieniach okoliczności nie wskazują na wystąpienie jakiegokolwiek szczególnej sytuacji motywacyjnej. W tych okolicznościach prawidłowość stanowiska Sądu Rejonowego co do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego M. H. uniemożliwiła

zastosowanie wobec niego warunkowego umorzenia postępowania karnego, albowiem nieznaczność tychże stopni jest jednym z warunków posłużenia się instytucją z art. 66 § 1 k.k. Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje fakt, że oskarżony jest osobą dotychczas niekaraną, pracującą zawodowo, czy utrzymującą rodzinę. Okoliczności te z pewnością dowodzą, że zachowanie oskarżonego miało w jego życiu charakter incydentalny, a zatem z wysokim prawdopodobieństwem można stwierdzić, że nie wejdzie on w konflikt z prawem. Pozostają one natomiast bez znaczenia z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 115 § 2 k.k.

Ad. 7

Nietrafny był zarzut rażącej niewspółmierności kary. Podkreślić należy, że nie każda różnica w ocenie wysokości wymierzonej kary stanowi o skuteczności zarzutu znajdującego oparcie w treści przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., lecz tylko taka, która jest dysproporcją znaczną; zachodzi różnica tak zasadniczej natury iż karę dotychczas wymierzoną należałoby nazwać "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25.04.2018r. sygn. II AKa 72/18, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28.01.2014r., sygn. II AKa 264/13, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w

wyroku z dnia 13.05.2015r., sygn. II AKa 101/15). W realiach niniejszej sprawy w związku z tym stwierdzić wypada, iż Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, odwołał się do ustawowych dyrektyw jej wymiaru określonych w art. 53 k.k. Podkreślić należy, że wysoki stopień nietrzeźwości istotnie przekraczający ustawowe minimum powoduje, że oskarżony naraził dobro chronione art. 178a § 1 k.k., czyli bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Tym samym orzeczona wobec oskarżonego kara stanowi trafną prawnokarną

<p>reakcję na inkryminowany czyn i nie ma żadnych powodów, by ją w jakikolwiek sposób łagodzić w postępowaniu odwoławczym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. O uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>2. O zmianę opisu czynu przypisanego przez przyjęcie, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w L. na działce nr (...), w ruchu lądowym poza drogą publiczną, przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu w ilości przekraczającej 0,25 mg/l i warunkowe umorzenie postępowania karnego względem oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>3. O uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny</p>	

<p>przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>W konsekwencji uznania zarzutów apelacji za bezzasadne nie mógł zostać uwzględniony wniosek o uniewinnienie oskarżonego.</p>		
	<p>Ad. 2 i 3</p> <p>Powody dla których wnioski nie zostały uwzględnione przytoczone zostały we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>	
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok został wobec oskarżonego utrzymany w mocy w całości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Rejonowy podjął słuszne rozstrzygnięcie co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, który też trafnie</p>		

zakwalifikował.
Wymierzona
oskarżonemu
kara jest z
kolei adekwatna
do stopnia jego
winy i społecznej
szkodliwości
czynu. Okres
3 lat zakazu
prowadzenia
wszelkich
pojazdów
mechanicznych
jest minimalnym
okresem jaki
można
wymierzyć
sprawcy tego
typu
przestępstwa na
podstawie art.
42 § 2
k.k. Nadmienić
należy, że
jednocześnie też
orzeczono
obligatoryjne
świadczenie, na
podstawie art.
43a § 2 k.k., na
rzecz Funduszu
Pomocy
Pokrzywdzonym
oraz Pomocy
Postpenitencjarnej
w wysokości
5000 zł, co
również jest
minimalną
kwotą za tego
typu
przestępstwo.

**5.2. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięzłe powodach zmiany	o	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięzłe powodach uchylecia	o	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe powodach uchylecia	o	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.2.	Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4.	Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 140 zł (120 zł opłata za II instancję i 20 zł ryczałt za doręczenia).	
7. PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana